

Къде си,

П

Л

У

Т

О

Н

ВСЯКА
ИСТИНА
СЕ РАЖДА
С ВЪПРОС

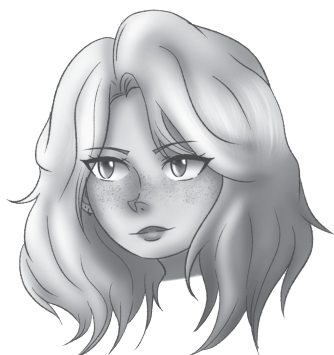
Теодора
Митева

СЪДЪРЖАНИЕ

Първа глава	7
Втора глава	18
Трета глава	
Огнян (<i>Миналата година, през пролетта</i>)	22
Четвърта глава	
Марина (<i>Миналата година, през зимата</i>)	34
Пета глава	
Калоян (<i>Преди три години, през есента</i>)	51
Шеста глава	
Аксиния (<i>Преди четири години, през пролетта</i>)	72
Седма глава	
Неделя (<i>Преди две години, през лятото</i>)	86
Осма глава	94
Девета глава	
Тихомир (<i>Преди единайсет години</i>)	113
Десета глава	116
Единайсета глава	124
 <i>Благодарности</i>	 139
<i>За автора и написването на книгата</i>	142

Тихомир

Аксиния

Неделя

Калоян

Онян

Марина

ПЪРВА ГЛАВА

Времето беше горещо, но благодарение на лекия морски бриз жегата бе поносима. От двете страни на малък изоставен плаж се бяха надвесили скали с по няколко ниски дървета по тях, чиито сенки падаха над пясъка. Силно се усещаше аромат на сол и водорасли. Това ухание се носеше във въздуха дори и когато водата беше кристално чиста. Малки риби плуваха в спокойното море.

В далечината, точно срещу плажа, гордо се извисяваше остров от остри скали и диви растения. Светлозелените стръкове треви се увиваха и разплитаха от вятъра. Личеше си, че човешки крак не е стъпвал на това място от много време. Насекоми пълзяха, жаби крякаха, птици кръжаха наоколо и за миг можеше да се забележат пълзящи змии, скрити из тревите, чакащи следващата си плячка. Това опасно местенце бе известно като Змийския остров.

Силен шум и тичащи стъпки нарушиха тишината на изоставения плаж. Детски смях се чу в далечината; усети се мек аромат на слънцезащитен крем.

Някой скочи в морето и само след няколко секунди с усмивка на уста извика:

– Лятото най-накрая дойде!

Още няколко гласа се разнесоха наоколо и монотонното море загуби своя ритъм. Вълните се завъртяха без определена посока – някои се сблъскаха помежду си, а други затанцуваха като едно. Бледи крака стъпваха върху подводния терен и дълбаеха мекия пясък. Това изплаши рачетата по дъното и те бързо се скриха под камъните. Някой закачливо потопи главата на свой приятел и от устата му забълбукаха балончета въздух. Друг замахна отгоре и остри водни пръски полетяха из топлия въздух.

Близо до водата, където се разстиляше морска пяна, беше забит чадър, който хвърляше студена сянка върху пясъка. Пред него, на няколко крачки разстояние, застана русокоса девойка със златист тен. Тя тръпнеше да влезе в морето, но спря за миг. Обърна се назад към силуета, скрит под чадъра, и протегна към него ръката си с бял маникюр. Нежната гривна от рапани, която се увиваше около китката ѝ, заблестя под ярките лъчи на лятното слънце и леко изшумоля.

– Ела с нас – извика момичето нетърпеливо, – ще ти хареса.

Сивата сянка за миг вдигна поглед от светещото метално устройство, в което се вираше, и видя как русите кичури на Аксиния се веят от пясъчния бриз. Момчето под чадъра усети сладникав аромат на петуния. Зелените ѝ като изумруд очи се вираха

настоятелно в неговите. За миг погледът му се спря в нейния, но жилещите слънчеви лъчи накараха очите му да защипят, затова бързо наведе глава обратно към скута си.

– Влизай без мен. И без това не обичам да съм на слънце – измърмори.

Аксиния въздъхна с горчива усмивка и се затича към останалите.

– Чакайте ме – провикна се тя.

Скрит в сянката, Тихомир продължи да се взира към студената светлина, идваща от таблета му. Само през екрана той можеше да гледа към слънцето, без да го заболяят очите.

„Да плуваш из морето може и да е забавно – помисли си той, – но в истинския живот човекът не е способен да прави това, на което аз съм способен в играта.“

Затова той смело хвана сивата плоча и пръстите му се задвижиха със светкавична бързина. Героят му скачаше от неземни височини, замразяваше океани и със замах загасяше опустошителните лави на Везувий.

Докато неговите приятели крещяха и се смееха надълбоко във водата, той седеше сам на тъмносинята си плажна кърпа и със силен звук на гърмежи заглушаваше гласовете на останалите. В очите му се отразяваха хиляди светлинки, които сменяха цветовете с всяка секунда. Сърцето му туптеше със забързания ритъм на музиката, докато героят му в играта се движеше с опасна скорост. Той дишаше учестено,

без да усеща жаждата в пресъхналото си гърло. Въпреки че бутилката с минерална вода беше точно до дясното му бедро, нито веднъж не му мина мисълта да се протегне и да отвори капачката. Вятърът внезапно отвя сивата шапка от главата му, но той не обърна внимание, защото бе зает да наблюдава дали някой престъпник ще го нападне от страни. Не забеляза и кога приятелите му излязоха от морето.

– Защо ще си кръстиш героя Кървав меч Номер 1? – извика някой зад лявото му рамо.

Тихомир дори не положи усилие да се обърне и да види кой стои зад него.

– Нели, ти не си човекът, който трябва да критикува имена – изсмя се друг глас с по-дълбок тембър. – Напомни ми защо майка ти те е кръстила Неделя?

– Калояне, стига си се подигравал! Майка ми с право ми е дала името на най-готиния ден от седмицата – отвърна момичето и горделиво посочи към себе си.

– Тишо, знам, че не ти трябва шапка под чадъра, но един гларус за малко да ти я открадне – трети глас прекъсна спора на Нели и Калоян.

Рапановата гривна задрънча, когато Аксиния ядосано прибра шапката в раницата на Тихомир.

– Предполагам, че батерията на таблета ти е почти свършила, не искаш ли да се попечеш с нас на слънце? – предложи тя.

Тихомир вдигна поглед за малко и осъзна колко се е влошило зрението му. Из мъгливите обекти той

успя да изрови преносима батерия и я включи към прегрятата стоманена кутия.

– Сигурно се шегуваш – изръмжа Аксиния, която не можеше повече да търпи поведението на Тихомир.

Знаеше, че е невъзможно да вземе таблета от вкопчилите се в него ръце на Тишо, затова хвана чадъра и го сви. Тихомир изсъска от рязката смяна в светлината и отчаяно се опита да се скрие под тъмната си плажна кърпа. За миг той остави таблета си на пясъка и широки грапави ръце издърпаха лъскавата плоча към себе си. Внезапно Тишо стана от земята и видя, че Огнян тича към близката гора с безценното му устройство.

Не беше обичайно Оги да бъде толкова жизнен, особено като през изминалата година рядко излизаше с приятелите си. Но този път се забавляваше с Тишо, сякаш всичко беше както преди.

Тихомир се втурна след мускулестото момче. Като призрак със синята кърпа на главата си извика:

– Огняне, върни ми таблета!

Момиче с дълга черна коса и кафяви очи изскочи пред него, хвана го за едната ръка и го бутна назад. Тихомир падна на грапавия пясък и песъчинките като шкурка надраха тялото му.

– Марина, дръж го здраво и не го пускай! – крещяха весело приятелите му.

Тишо се опита да избяга от захвата на бледото момиче, но многото часове, прекарани на дивана, очевидно бяха започнали да се отразяват зле на